

POSTANOWIENIE

28 marca 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Paweł Grzegorzczuk

na posiedzeniu niejawnym 28 marca 2025 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa K.R. i M.R.
przeciwko Bank spółce akcyjnej w W.
o zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej Bank spółki akcyjnej w W.
od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie
z 4 lipca 2023 r., XXVII Ca 3132/21,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. obciąża kosztami postępowania kasacyjnego pozwaną,
pozostawiając ich wyliczenie referendarzowi sądowemu.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Przepis ten odpowiada charakterowi skargi kasacyjnej, będącej nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, o dominującym publicznoprawnym charakterze, przysługującym od orzeczeń wydanych po przeprowadzeniu dwuinstancyjnego postępowania sądowego, w którym sąd pierwszej i drugiej instancji dysponuje pełną kognicją w

zakresie faktów i dowodów. W powiązaniu z art. 398⁴ § 2 k.p.c. oznacza to, że w skardze kasacyjnej nieodzowne jest powołanie i uzasadnienie okoliczności o charakterze publicznoprawnym, które stanowią wyłączną podstawę oceny pod kątem przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (przyczyn kasacyjnych).

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca Bank S.A. w W. powołała się na występujące w sprawie istotne zagadnienia prawne dotyczące skutków wyeliminowania z umowy kredytu zawartej z konsumentem abuzywnych postanowień waloryzacyjnych określających wysokość kredytu i rat przez odesłanie do kursu tabelarycznego banku, sposobu rozumienia art. 384 i art. 378 § 1 k.p.c. w sytuacji, w której sąd drugiej instancji, na skutek apelacji banku, stwierdza w motywach wyroku, że umowa kredytu upada w całości w związku z abuzywnością jej postanowień, podczas gdy sąd pierwszej instancji uwzględnił powództwo konsumenta o zapłatę przy założeniu dalszego obowiązywania tej umowy z pominięciem indeksacji, obowiązku informacyjnego sądu wobec konsumenta w związku ze stwierdzeniem abuzywności postanowień umowy kredytu, a także oprocentowania, jakie należy przyjąć dla wyliczenia odsetek w razie wyeliminowania z umowy kredytu mechanizmu waloryzacji. Wskazała również – w zbliżonym kontekście – na potrzebę wykładni art. 385¹ § 1 i 2 k.c. w związku z art. 7 ust. 1 i 8b ust. 1 dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (Dz. Urz. WE L 95, s. 29, dalej – „dyrektywa 93/13”), art. 353¹ k.c. w związku z art. 58 § 1 i 3 k.c. w związku z art. 2, art. 31 ust. 3 i art. 32 ust. 1 Konstytucji, art. 385¹ § 1 i 2 k.c. w związku z art. 7 ust. 1 i 8b ust. 1 dyrektywy 93/13 oraz art. 353¹ k.c. w związku z art. 58 § 1 i 3 k.c., art. 384 k.p.c., art. 378 § 1 k.p.c., art. 365 § 1 w związku z art. 366 k.p.c., jak również art. 385¹ § 2 k.c. w związku z art. 6 ust. 1 dyrektywy 93/13.

Powołanie się na istotne zagadnienie prawne (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.) wymaga sformułowania problemu prawnego i uzasadnienia, że ma on precedensowy (nowy) charakter lub znaczenie dla rozwoju prawa. Problem ten powinien odnosić się do konkretnych przepisów prawa i zostać ujęty w sposób abstrakcyjny, a zarazem wiązać się z rozpoznawaną sprawą; konieczne jest przy tym wskazanie argumentów, które prowadzą do jego rozbieżnych ocen (por.

postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11, z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151, z dnia 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07, z dnia 10 kwietnia 2014 r., IV CSK 623/13, z dnia 2 grudnia 2014 r., II CSK 376/14, z dnia 9 kwietnia 2015 r., V CSK 547/14).

W celu uzasadnienia potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.) konieczne jest natomiast wykazanie, że określony przepis prawa lub zespół tych przepisów, mimo że budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje wyraźnie wskazane przez skarżącego rozbieżności w judykaturze w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych, które należy przytoczyć (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08 i z dnia 28 marca 2007 r., II CSK 84/07).

Bliższa analiza wniosku nie pozwalała uznać, by w sprawie zakończonej zaskarżonym wyrokiem wystąpiły powołane przyczyny kasacyjne.

Przytoczone we wniosku wątpliwości w sferze prawa materialnego - w zestawieniu z zarzutami skargi i przedmiotem postępowania przed Sądami *meriti* - odnosiły się do konsekwencji zawarcia w umowie kredytowej powiązanej z walutą obcą (frankiem szwajcarskim) postanowień umownych wyrażających ryzyko walutowe i odsyłających do tabel kursowych banku przy przeliczeniu waluty obcej na złote polskie i odwrotnie. Problematyka ta nie stanowi *novum* i była nie tylko wielokrotnie, lecz także wszechstronnie podejmowana w odniesieniu do zbliżonych treścią umów kredytowych w nowszej judykaturze Sądu Najwyższego i w orzecznictwie Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, co doprowadziło do utrwalenia się jednolitych kierunków orzeczniczych (por. np. uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 7 maja 2021 r., III CZP 6/21, OSNC 2021, nr 9, poz. 56, wyroki Sądu Najwyższego z dnia 11 grudnia 2019 r., V CSK 382/18, OSNC-ZD 2021, nr 2, poz. 20, z dnia 10 maja 2022 r., II CSKP 163/22, z dnia 13 maja 2022 r., II CSKP 464/22, z dnia 13 maja 2022 r., II CSKP 405/22, z dnia 20 czerwca 2022 r., II CSKP 701/22, z dnia 9 września 2022 r., II CSKP

794/22, z dnia 26 stycznia 2023 r., II CSKP 722/22, z dnia 20 lutego 2023 r., II CSKP 809/22, z dnia 25 maja 2023 r., II CSKP 1311/22, z dnia 28 lipca 2023 r., II CSKP 611/22, z dnia 25 października 2023 r., II CSKP 820/23, z dnia 29 listopada 2023 r., II CSKP 1460/22 oraz II CSKP 1753/22, i z dnia 19 stycznia 2024 r., II CSKP 874/22 oraz II CSKP 36/23; postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 23 sierpnia 2022 r., I CSK 1669/22, z dnia 27 kwietnia 2023 r., I CSK 3629/22, z dnia 8 grudnia 2023 r., I CSK 5651/22 i z dnia 29 maja 2024 r., I CSK 2038/23 oraz powołane tam dalsze orzecznictwo Sądu Najwyższego; w judykaturze Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej zob. zwłaszcza wyroki z dnia 29 kwietnia 2021 r., C-19/20, *I.W., R.W. przeciwko Bank BPH S.A.*, ECLI:EU:C:2021:341, z dnia 18 listopada 2021 r., C-212/20, *M.P., B.P. przeciwko „A.”*, ECLI:EU:C:2021:934, z dnia 16 marca 2023 r., C-6/22, *M.B., U.B., M.B. przeciwko X S.A.*, ECLI:EU:C:2023:216 i z dnia 23 listopada 2023 r., C-321/22, *ZL, KU, KM przeciwko Provident Polska S.A.*, ECLI:EU:C:2023:911).

Uzupełniając, w odniesieniu do wątpliwości związanej z poinformowaniem konsumenta przez sąd o konsekwencjach upadku umowy kredytu w związku z abuzywnością jej postanowień, konieczne było dostrzeżenie, że skarżąca nie wyjaśniła, jakich dotkliwych następstw upadku umowy kredytu powodowie nie byli świadomi, i w jaki sposób ów brak świadomości mógłby rzutować na zasadność powództwa, a w konsekwencji na wynik postępowania kasacyjnego, z uwzględnieniem wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 15 czerwca 2023 r., C-520/21, *Arkadiusz Szczęśniak przeciwko mBank S.A.*, ECLI:EU:C:2023:478.

W zakresie zagadnień prawnych i wątpliwości interpretacyjnych dotyczących art. 384, art. 378 § 1 i art. 366 w związku z art. 365 k.p.c., należało natomiast wskazać, że analogiczna problematyka była już rozważana w judykaturze Sądu Najwyższego, w której uznano, że oddalenie apelacji banku – kredytodawcy od wyroku uwzględniającego powództwo kredytobiorcy o zapłatę nie narusza art. 384 i art. 378 § 1 k.p.c. także wtedy, gdy w uzasadnieniu wyroku sądu pierwszej instancji uwzględniającego powództwo kredytobiorcy o zapłatę uznano, że umowa kredytu może obowiązywać w dalszym ciągu, mimo wyeliminowania mechanizmu waloryzacyjnego, a sąd drugiej instancji odmiennie określił konsekwencje

abuzowności postanowień umownych, przyjmując w motywach, że umowa nie może dalej wiązać w uzgodnionym kształcie (por. np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 stycznia 2024 r., II CSKP 36/23 i postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 listopada 2024 r., I CSK 3137/23).

W tym stanie rzeczy należało uznać, że wywody wniosku – w zestawieniu z powołanym wyżej orzecznictwem Sądu Najwyższego i judykaturą Trybunału Sprawiedliwości – nie ujawniały potrzeby dalszych wypowiedzi Sądu Najwyższego w objętej nimi materii, z uwzględnieniem publicznoprawnych, ponadindywidualnych zadań skargi kasacyjnej.

Z tych względów, na podstawie art. 398⁹ § 2, art. 98 § 1-1¹, art. 108 § 1, art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.

(K.G.)

[a.ł.]